

Zizi Lambrino, prima soție a regelui Carol al II-lea

Ioana Maria Valentina Lambrino, a fost soția regelui Carol al II-lea timp de câteva luni, în perioada septembrie 1918-ianuarie 1919 ca o intamplare, Zizi și Carol au murit în același an, 1953. „Rodul iubirii” lor, Carol Mircea Grigore, nu a avut niciodată statut de „sange albastru”, cu toate că a fost recunoscut de Carol.

Ioana Maria Valentina Lambrino s-a născut în anul 1896 în localitatea Roman. Alintată încă din copilărie cu numele de „Zizi”, făcea parte dintr-o familie aristocrată, de origine greco-bizantină. Familia acesteia se trăgea din principii Brîncoveanu și era înrudită prin alianță cu principele Alexandru Ioan Cuza. Tatăl ei, Constantin Lambrino, rudă cu generalul Alexandru Lambrino, a fost un apropiat al prim-ministrului Alexandru Marghiloman¹.

Atat fratele ei, Lulu, prieten cu principele Carol, cât și membrii familiei Lambrino erau obișnuși ai casei regale Hohezollern de Singmaringen. Într-un manuscris de natură autobiografică, Ioana a declarat că avea cinci ani când l-a întâlnit prima oară pe Carol. „Prințul mi-a făcut o impresie profundă, fiindcă purta cizme mari ofițerești, care scârțâiau la fiecare pas. Pentru mine asta însemna culmea eleganței”, s-a destăinuit, în amintirile ei, Zizi Lambrino. Zizi a fost trimisă, pentru o bună educație, într-un pension din Franța, de unde a revenit în București, în anul 1910. A studiat, cu mult succes și real talent belcanto și pictura. În 1913, în casa celui mai „parizian dintre germanofili”, liderul Partidului Conservator, Alexandru Marghiloman, Zizi l-a cunoscut pe

viitorul iubit și soț, Carol. Pe vremea aceea, principele avea 19 ani, iar Zizi 16 ani.

În acea seară, în casa omului de stat Marghiloman, cei doi s-au simțit puternic atrași unul de altul. Se pare că Zizi ar fi fost cea de-a doua „mare” dragoste a lui Carol, după Elena Filitti, care, din motive obscure, a fost expulzată din țară. Subliniem faptul că și familia Filitti s-a implicat în viața sătenilor din jurul târgului Roman, generalul Filitti având o vastă moșie în zona satelor Cucu, Crăiești și Bozieni. Cu toate că se întâlnește zilnic, cu prințul, Zizi, îi găsește acestuia o droaie de cusururi. În primul rând, era un prost dansator, slab jucător de tenis și călăreț nepriceput. În schimb, se arată șofer priceput și expert în mecanică. Perioada studiilor lui Carol la Potsdam le-a întrerupt intimitatea, dar principele corespundea susținut cu fratele lui Zizi, Lulu. În perioada 1914-1916, cei doi s-au aflat tot timpul împreună, legătura lor sentimentală sedimentându-se odată cu scurgerea ireversibilă a fiecărei secunde. Zizi pomeneste, în scrierile sale, despre un grup de tineri care vâsleau în fiecare zi, pe un lac din capitală, „unde

Zizi Lambrino și fiul acesteia, Carol Mircea Grigore

Zizi Lambrino și Regele Carol al II-lea

¹ ↑ Alexandru Marghiloman, *Note politice*, vol. IV, București, 1927, p.137

Carol, nesinchisindu-se de protocolul principiar, își plimba doamna gândurilor trăgând la rame cu ardoare, mai abilitat decât un gondolier venețian². Carol se făcuse un tânăr tare atrăgător. Înalt, subțire, cu părul blond auriu, cu privirea vioaie...³. Cât despre Zizi, aceasta era micuță, suavă și oacheșă, cu o figură nobilă, cu trăsături fine, încântătoare.

De frica războiului, Zizi și mama se retrag în Moldova, la Tecuci, unde aveau prieteni și ceva proprietăți rămase după moartea tatălui său. Ca refugiată, Ioana (Zizi) s-a angajat infirmieră ca să îngrijească răniții de pe front, însă cu mintea era în altă parte, la iubitul ei Carol. Înaintarea germană, a silit-o să se refugieze în Iași, într-o modestă locuință aparținând familiei Lambrino³. Iarna a fost deosebit de grea în 1916, însă Zizi avea consolarea de a-l vedea, des, pe Carol.

Acesta, curtenitor, o ducea în excursie cu mașina, jucau cărți și își jurau credință veșnică. În corespondența pe care au purtat-o timp de câțiva ani, pentru Carol, Ioana Maria Valentina îl alinta pe Carol, spunându-i uneori Child sau Childy, iar mai târziu, Boy, Boyky sau Boysky. Ioana a păstrat toate scrisorile primite de la Carol, ulterior acestea fiind strânse sub forma

unui volum de memorii. În 1918, Carol scria iubitei sale, în limba franceză: „Orele pe care le petrec lângă tine mi se par pline de duioșie, nespuse de gingașe. Asta mă susține”.

Apoi, în engleză, a adăugat: „Micuța mea scumpă, ești atât de tandră și-mi ești tare dragă”. Tinerii erau vădit îndrăgostiți, dar regele și regina nu-și dăduseră seama încă de elanul iubirii lor și nu puteau percepe ca doi tineri să încalce regulile de etichetă ale casei regale. La un mare dineu în familie, Carol și-a destăinuit limpede intenția de a se căsători cu Zizi, declarație ce n-a fost pe placul familiei Hohenzollern de Singmaringen. Carol nu s-a gândit nici o clipă la dificultățile pe care această legătură i le creaa și nici de faptul că va renunța de două ori la tron. Pe 21 iunie îi scria Ioanei: „Marele obstacol îl reprezintă chestiunea legală. Trebuie studiată sub toate aspectele”. În anul 1918, puțin după armistițiul din Moldova, cei doi au hotărât să se căsătorească. Carol dă dovadă de o mare iresponsabilitate, abandonând regimentul în care figura colonel și, în ziua de 2 septembrie, cei doi trec, clandestin, granița Ucrainei, ocupată de trupele germane și austriece⁴. Carol a fost recunoscut imediat de inamic, dar, fiind vlăstar al dinastiei Hohenzollern de Singmarigen, a fost lăsat în pace și condus cu escortă la Odessa. La 31 august (13 septembrie pe stil vechi n.r.) în Catedrala Ortodoxă Pokrovska, a fost oficiată căsătoria de către preotul rus Șaranski. Martori, conform uzanței, au fost aghiotantul lui Carol, un anume Serdici, și un ofițer german, rămas neidentificat.

După un vis frumos materializat, a urmat din nefericire crunta și perfida realitate. „Fericirea noastră n-a ținut decât zece zile, zece zilișoare

Regele Carol al II-lea și Zizi Lambrino

Zizi Lambrino

² ↑ Arhivele Istorice Centrale, fond Casa Regală, dos.43/1918, f.1

³ ↑ Ibidem, dos.43/1918, f.5

⁴ ↑ Acte și corespondență relative la renunțările la tron ale fostului principe moștenitor, București, 1926, p.6

amărâte, rezumat al întregii mele vieți, după care n-am mai avut parte decât de amărăciuni și de dezamăgiri“, a scris în amintirile sale Zizi Lambrino. După scurt timp, pe 8 ianuarie 1919, Curtea de Apel Ilfov, în ședință secretă, anulează căsătoria, pe motiv că ea contravenea codului familiei regale. De altfel, acest lucru avea să fie confirmat și mai târziu de istoriograful regelui Carol, Iosif Ludo care în paginile romanului „Regele Palaelibus“, povestește savuros întâlnirile fierbinți din „alcovul regal“, întâlniri petrecute la ceas de noapte. Este aproape sigur că principele a mai avut un copil, cu o altă femeie, în anul 1918, anul căsătoriei sale, dar, deși copilul fusese conceput înaintea unirii legale cu Ioana, se pare că nu i-a pomenit nimic, niciodată, despre această secretă poveste de dragoste. Ioana Maria Valentina Lambrino și prințul Carol, chiar dacă s-au iubit cu adevărat, fapt susținut de lungile și pătimașele declarații din „misivele“ de dragoste, au fost tot timpul înconjurați de „hienele“ care au țesut intrigi pentru a o scoate din familia regală pe Zizi. Ca un paradox sau ca „datul sorții“, ambii protagoniști ai unei mult mediatizate și contestate căsătorii fulgerătoare și ai unei iubiri fierbinți au decedat în același an, 1953, Carol în Portugalia și Zizi în Franța. Dragostea curată a celor doi tineri a fost tratată, de către Constantin Argetoianu, cel mai cinic memorialist român, în deradere. „Aproape cât a ținut Ministerul Averescu, am avut să ne distrăm cu afacerea Carol - Zizi Lambrino, chiar și după ce prințul s-a logodit și apoi căsătorit cu Principesa Elena⁵. A trebuit să mai împăcăm legitimizele pretenții ale soției abandonate. Prin bilețele ea a izbutit să amintească junelui șovăitor că era soția lui și că-l avea la mână prin scrisorile ce-i adresase. Regina mi-a mărturisit, mai târziu, că nenorocirea băieților ei era spiritul lor de onoare familială, atât de dezvoltat, încât se credeau obligați să-și țină cuvântul dat oricărei pașachine. Patima lui se stinsese aproape, dar rămăsese jurământul lui dat și scrisorile. Să rămână cu Zizi în brațe, cu orice risc, tristă perspectivă, căci omul era și ambițios? Să plece să facă ocolul pământului, renunțând la femeie și copil, cum rămânea cu promisiunea? Dilema era dureroasă și ca să scape de încurcătură, Prințul nostru a hotărât să se sinucidă. S-a încuiat în odaie și și-a tras o lovitură de revolver în pulpă, dar nu prea adâncă, să nu sângereze și să păteze covorul“, a persiflat legătura celor doi Constantin Argetoianu. În anul 1920, pe 8 ianuarie, din fructul iubirii năvalnice dintre Carol și Ioana Maria Valentina Lambrino s-a născut Carol Mircea Grigore, copil pe care prințul l-a recunoscut totdeauna, deși acesta n-a putut profita, niciodată, de statutul său de urmaș la tron sau prinț. După căsătoria prințului Carol cu prințesa Elena a Greciei, sub presiunea autorităților, Zizi s-a stabilit în Franța, într-o vilă cumpărată, special, pentru ea, la Neuilly⁶. Familia regală i-a asigurat o rentă lunară de 110.000 de franci francezi. Câțiva ani mai târziu, după ce Carol a renunțat pentru a doua oară la tron, de data aceasta pentru Elena Lupescu (moldoveancă din Iași), Ioana Lambrino l-a acționat în justiție, însă fără succes⁷. În deceniul în care Carol al II-lea a fost rege, Serviciul Secret Român a ținut-o sub o strânsă supraveghere. După 23 august 1944, nu a mai prezentat nici un interes pentru structurile informative din România. Zizi Lambrino a murit, uitată complet de familia Hohenzollern, la 27 martie 1953, la Neuilly.

Zizi Lambrino si fiul sau

Zizi Lambrino si Carol al II-lea

Zizi si fiul sau

⁵ Alexandru Marghiloman, *Note politice*, vol. V, București, 1927, pp.229-230

⁶ Arhivele Istorice Centrale, fond Casa Regală. Arhiva personală, dos. V-187/1918, f.1

⁷ *Acte și corespondență relative la renunțările la tron ale fostului principe moștenitor*, București, 1926, p.6

